

Apologii necesare

Anatol MORARU, redactor șef

Dragi cititori! O exemplară tradiție, încetățenită în literatura noastră odată cu apariția **Daciei literare**, recomandă ca primul număr al unei

publicații culturale să conțină numaidecât “o introduc-ție”, adică un manifest, un cor-pus de intenții etc. Nu consider indicat să nu respect tradiția și voi începe cu o apologie a Cărții...

A scrie despre importanța cărții sau a bibliotecii pare a fi un exercițiu zădarnic, pentru că, la o adică, cine ar polemiza...

Și totuși... după cum știe lumea, cultura reprezintă un concept, un factor determinant, decisiv chiar, în cultivarea și devenirea personalității. O sursă, practic, inepuizabilă, în cadrul formării intelectuale a individului, rămîne a fi Cartea, or, prin litera ei, oricine poate să-și găsească rostul, poate învăța să iubească oamenii, să afle ce preț are umanitatea și ce mistere ascunde cosmosul...

Chiar dacă astăzi “*nostalgia eruditismului*” nu mai este o stare generală ca, spre exemplu, în Renaștere sau “*secolul luminilor*”, iar Internetul este în stare, cum se consideră, să satisfacă apetitul informațional de orice dimensiuni, el nu poate, nu va putea sub-stitui, în planul comunicării afective, biblioteca, teatrul sau pinacoteca.

Stephan Mallarme definea inspirat sensul, rostul omenirii: *Le monde existe pour aboutir à un Livre* (“*Lumea există pentru a ajunge la Carte*”). Filozoful Petru Țuțea se întâlnește în idei cu Mallarme: “*În afară de cărți nu trăiesc decât dobitoacele și sfinții: unele pentru că nu au rațiune, ceilalți pentru că o au într-o prea mare măsură ca să mai aibă nevoie de mijloace auxiliare de conștiință*”.

Tudor Vianu, ca să încheiem seria, definea Cartea ca pe o plămadă de “*miracol și eternitate*”. Neîndoelnic, vom zice și noi, între toate cele făcute de mîna și mintea omului, Cartea e o “*miraculoasă plămadă*” de spirit și adevăr, e o catedrală din cuvinte.

O altă invenție genială a omenirii este biblioteca, spațiul care asigură dăinuirea și, deopotrivă, finalitatea cărții, or, cum bine spune un personaj al lui Umberto Eco: "*Binele unei cărți constă în a fi citită*". În spațiile proteguitoare ale bibliotecilor s-au păstrat pînă astăzi capodoperele (nu avem suprafețe pentru a face inventarierea necesare) și alte produse structurale ale intelectului uman.

Importanța bibliotecii o atestă și istoria civilizațiilor. Din multele cataclisme, războaie, cruciade, inchiziții și alte nenorociri intrate deja în arhivele omenirii, catastrofele care, se pare, au afectat cel mai mult au fost distrugerea bibliotecii templului din Ierusalim și dispariția în flăcări a faimoasei biblioteci din Alexandria.

Excursul în biografia Cărții ar putea fi continuat *ad infinitum*. De aceea, să revenim, cum îndeamnă francezii deștepți, la bibliotecă noastră. Ideea unei reviste de specialitate, care ar trebui să devină o carte de vizită a unui colectiv de oameni împătimiți, cum e și

normal, de Carte, dar și un laborator de creație, cu spații destinate unor dialoguri cu lumea inițiată etc, aparține unei echipe de bibliotecari, idee pe care, o spun cu franchețe, am găsit de cuviință să o susțin în a căpăta forme notabile, a deveni o realitate. Convingerea mea este că un colectiv format din buni profesioniști cu destule performanțe în palmares (materialele din pagini vă vor convinge, cu siguranță) trebuie să vorbească lumii cititoare despre ceea ce este pentru ei, iertat să-mi fie patetismul necesar, dragostea mare a vieții – Cartea.

Editarea revistei mai are și temerara intenție de a repara un handicap impus, moștenit de la fostul imperiu sovietic. Cum bine își amintesc oamenii copti, profesia de bibliotecar, considerată nobilă și glorificată ca și atîtea altele, era una dintre cele mai prost plătite și tratată de oficialități cu rezervă, de, nu se produceau în bibliotecă tancuri sau nave cosmice... Și asta pentru că doar membrii Biroului Politic, afectați de senilitate, nu puteau înțelege că fără baza de date, fără informațiile ample din cărțile din bibliotecă nu ar fi fost, nu este posibilă producerea nici măcar a unei cutii de chibrituri.

Situația, din păcate, nu s-a schimbat radical nici în ziua de astăzi, deși trăim într-un stat ce și-a declarat, acum cincisprezece ani, independența și a luat cursul spre Europa. Profesia de bibliotecar continuă să fie remunerată sub nivel, iar bibliotecă, de regulă, este considerată o structură auxiliară, menită "*să asigure eficiența procesului de studii*" în instituția de învățămînt dată.

Această stare trebuie redresată de urgență, or, țin să afirm un lucru care este la latitudinea tuturor: Biblioteca Științifică a Universității noastre (și nu numai) trebuie să fie considerată cea mai importantă structură nu doar prin originalitatea arhitecturii edificiului (e o viziune superficială, care începe să supere, să deranjeze), ci, în mod deosebit, prin specificul activității, prin valoarea profesională a angajaților și prin impactul deosebit asupra formării viitorilor specialiști. Și fiindcă nimeni nu e lipsit de capacitate ficțională, să ne imaginăm că în Universitate nu există Bibliotecă... Veți spune că e un nonsens și am să vă dau dreptate.

Publicăm în acest număr o serie de materiale care oferă tuturor o imagine clară, un film despre ce a fost și ce este la ora actuală Biblioteca Științifică, care este potențialul ei profesional și uman, care sunt perspectivele, cum decurge procesul de im-plementare a noilor tehnologii, de racordare a activității ei la standardele europene etc.

Îmi exprim speranța că această revistă, **Confluente bibliologice**, o revistă *"pentru minte și inimă"*, să vă placă, dragi cititori, și să vă înlesnească drumul spre miezurile Cărții și spre sufletele fidelilor și generoșilor ei slujitori - bibliotecarii.

Se vede că cei care au proiectat clădirea Bibliotecii au fost luminați și binecuvântați de Dumnezeu... Dacă intri în campusul universitar pe poarta de lângă blocul 6 și privești spre Bibliotecă, poți observa această splen-didă și extraordinar de sugestivă suprapu-nere: turla catedralei **SF. Constantin și Elena**, din

Științifică a Universității "Alecu Russo" – Catedrală a Cărții?

imediat a vecinătate, guvernează înălțimile lăcașului i Cărții. Cum să nu definești i

Bibliote ca

Cea mai veche editură din lumea este celebra "Oxford University Press" întemeiată în 1478 de către tipograful Theodoric Rood.